

ה"ט 1848/01/21 - אשר משה בן קיסוס נגד אלכס אדלשטיין

בית משפט השלום בעכו

ה"ט 1848-01-21 בן קיסוס נ' אדלשטיין

בפני כבוד השופטת אביגיל זכריה

המבקש אשר משה בן קיסוס

ע"י ב"כ עו"ד סאמח סעדי מטעם הלשכה לסיוע משפטי

נגד

המשיב

החלטה

אלכס אדלשטיין

בפניי בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת.

במועד הגשת הבקשה ניתן צו חלקי במעמד צד אחד וביום 10/1/21 התקיים בפניי דיון במעמד שני הצדדים.

בדיון נכח גם נכדו של המשיב אשר לפי טענת המבקש היה מעורב בחלק מהאירועים הנידונים בבקשה.

המבקש טוען בבקשתו כי המשיב או נכדו של המשיב הטריד אותו ואת אמו בסמוך להגשת הבקשה על ידי פיזור אפר שחור ליד דלת הכניסה לדירה וצלצול בפעמון הדלת מספר פעמים תוך שהוא עוזב את המקום.

המשיב טוען בעצמו ובאמצעות נכדו כי אין בסיס לבקשה וכי אין להם כל קשר לאירועים הנטענים וכי הטרדה אם בכלל קיימת מצד המבקש כלפיהם ובאה לידי ביטוי, בין היתר, בגרימת רעש במהלך שעות לרבות בשעות הלילה וטענות נוספות.

ב"כ המבקש טען כי טיעוני ההגנה של המשיב אך מחזקים את סוגיית קיומו של בסיס מתאים לחשד כנגדם ומהווים ניסיון כהגדרתו להצדיק את המעשים הנטענים.

עוד אישרו שני הצדדים כי היו ביניהם הליכים קודמים לפי חוק זה ואולם הפרוטוקולים הרלבנטיים לא הוצגו. פרט לצדדים לבקשה ונכדו של המשיב לא הובאו עדים או ראיות נוספות לתמיכה בנטען בבקשת המבקש שהיא הבקשה היחידה התלויה ועומדת.

לאחר שעייתי בבקשה ושמעתי טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת - להידחות.

להלן הנימוקים.

חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב 2001 - המסגרת המשפטית

עמוד 1

החוק למניעת הטרדה מאיימת נחקק בשנת 2001, מספר שנים לאחר חקיקת חוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"ב - 1991 ובמידה רבה - בעקבותיו. מדברי ההסבר לחוק עולה כי נחקק, בין היתר, עקב צורך להגן מפני הטרדה מאיימת גם כאשר זו אינה במסגרת יחסי משפחה או זוגיות. ברקע עמד הנתון כי האוכלוסייה העיקרית שתידרש לאכיפתו של חוק זה הן נשים המוטרדות על רקע סיומה של מערכת יחסים או סירובן לפתוח במערכת יחסים שכזו עם המטריד.

בפועל, במהלך השנים ממועד חקיקת החוק ועד היום התרחב באופן ניכר השימוש בו.

מהפסיקה הענפה שכבר קיימת ניתן לראות כי הוא הורחב, בין היתר, לסכסוכי שכנים, סכסוכים כספיים שגררו עמם הטרדה מאיימת, איומים כלפי אנשי ציבור ומניעת הפגנות בסמוך לבתייהם הפרטיים וליישומים נוספים.

הטרדה מאיימת מוגדרת בסעיף 2 לחוק באופן הבא :

"הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של אדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

פרט להוראה הכללית, החוק מונה שורה של מצבים אשר יכולים להיחשב כהטרדה מאיימת (בעיקר מסוג stalking) ואולם הרשימה אינה מהווה רשימה סגורה ונסיבות כל מקרה ייבחנו לגופן.

הפסיקה פירשה את האמור בסעיף 2 לחוק כדורש התקיימותם של שני יסודות מצטברים: **האחד** - יסוד הפונה לתקופת עבר ודורש התקיימותה של הטרדה מאיימת מסוג כלשהו בעבר; **והשני** - יסוד הצופה פני עתיד. לעניין היסוד הצופה פני עתיד מבקש הסעד נדרש להוכיח כי נסיבות המקרה מקימות בסיס סביר להניח כי המטריד יטריד או יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו. רק התקיימות שני יסודות אלה במצטבר יהיה בה כדי להקים עילה למתן הצו.

צו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת אינו עניין של מה בכך.

מדובר בצו שיש בו כדי לפגוע או לגרוע מזכויות יסוד על כל המשתמע מכך לעניין הזהירות שבית המשפט מצווה לנקוט. כב' השופט דנציגר נדרש להיבט המהותי הגלום בצו למניעת הטרדה מאיימת ברע"א 2327/11 פלוני נ' פלוני (פורסם בנבו, החלטה מיום 28.4.11) בקובעו:

"צו מניעת הטרדה מאיימת פוגע בזכויות ואינו עניין דיוני ג דא: צו מניעת הטרדה מאיימת מגביל זכויות יסוד בסיסיות של הפרט כמו חופש התנועה, זכות הקניין, חופש הביטוי, הזכות לחרות ולאוטונומיה".

מן הכלל אל הפרט

מהבקשה ומהטיעונים שנשמעו במעמד הדיון עולה כי הצדדים הינם שכנים המתגוררים זה מעל זה וכי נתון זה מביא

לחיכוכים חוזרים ונשנים ולמערכת יחסים עכורה לאורך שנים אשר גורמת לעימותים שונים ביניהם כעולה מפרוטוקול הדיון.

לגופו של עניין ולגופה של בקשה לא מצאתי כי עלה בידי המבקש לעמוד בנטל ההוכחה הדרוש לעניין מתן הצו המבוקש בשים לב ליסודות הקבועים לביסוס הצו. המבקש לא הביא כל ראיה מטעמו, פרט להצהרתו כבעל דין בדבר הקשר בין המשיב ובין האירועים.

יתרה מכך, המבקש עצמו אישר כי המשיב עצמו, ככל הנראה, אינו אחראי לפעולות המתוארות אלא ככל הנראה מדובר בנכדו של המשיב ולא ברור מדוע הבקשה הוגשה כנגד המשיב בנסיבות אלה.

יצוין כי נכדו של המשיב נכח היום באולם הדיונים וטען קצרות בשם סבו ואולם גם במסגרת דיונית זו לא עתר ב"כ המבקש לצרף את נכדו של המשיב כגורם נוסף בהליך באופן שמעורר תמיהה נוכח עמדת המבקש בבקשתו.

ממכלול הדברים עולה כי ספק אם מסכת האירועים המתוארת עולה כדי הטרדה מאיימת כמשמעה בחוק למניעת הטרדה מאיימת ולא כל סכסוך שכנים יכול להוות בסיס מתאים להליך מסוג זה או לצו המבוקש. בנסיבות העניין לא מצאתי כי הבקשה - שכשלעצמה לא הוכחה - וככל הנראה גם הוגשה נגד גורם שלשית המבקש עצמו איננו הגורם הפעיל, מצדיקה צו למניעת הטרדה מאיימת.

כמו כן לא עלה בידי המבקש לבסס באופן הנדרש את החשש בדבר נקיטת אמצעים שיש בהם כדי להוות הטרדה מאיימת כמשמעה בחוק וזאת בייחוד בשים לב ליסוד הצופה פני עתיד (השוו בעניין זה: ע"ש (ב"ש) 1506/09 עו"ד מועלם נ' עו"ד גלבע, פורסם בנבו, פסק דין מיום 19/3/09).

סוף דבר

משלא עלה בידי המבקש לעמוד בנטל ההוכחה, דין הבקשה - להידחות.

הצו הזמני שניתן מבוטל.

למותר לציין כי אין בביטול הצו שניתן כדי להכשיר איום או הטרדה מאיימת אחרת, כמשמעה בחוק, מצד המשיב, כלפי המבקש וממילא פתוחה הדרך בפני המבקש לשוב ולעתור בעתיד למתן סעד כאמור ככל שיתקיימו נסיבות המצדיקות זאת.

לאחר ששקלתי בדבר ובשים לב לאופי ההליך - אין צו להוצאות.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשפ"א, 10 ינואר 2021, בהעדר

עמוד 3

הצדדים.